

EL PERIÒDIC D'ANDORRA

Director: J. A. Rosell Pujol
 Subdirector: Joan Ramon Baiges
 Gerent d'AdP: Josep Segura

Caps de Redacció: Enric Guinart i Roser Porta. **Política:** Enric Guinart i Iago Andreu. **Societat:** Aina Mauri, Ine Casasayas, Pepa Gallego i Marc Rodríguez. **Eports:** Iván Moure i Rieta Mora. **Cultura i Espectacles:** Roser Porta i Andrés Luengo. **Agenda i Televisió:** Babet Espona. **Arts Monogràfics:** M. Teresa Blasco. **Reportatges:** Biel Rosell, Josep Casull (sistema) i Nerea Morán. **Fotomecànica:** Pako Terreros. **Fotografia:** Tony Larra i Oria Morante. **Edició:** Marcel Tuyet i Laila Martínez. **ANDORRANA DE PUBLICACIONS:** Director Comercial: Adrià Ledo. **Publicitat:** Pilar Torrentalbé, David Aunión i Xavier Farran. **Administració:** Nona Muñoz i Alicia Ruiz. **EL PERIÒDIC D'ANDORRA s'entrega inseparablement amb EL PERIÒDIC DE CATALUNYA.**

Editorial

*L'opinió del diari s'expressa només als editorials.
 Els articulistes hi exposen posicions personals.*

Obrir llums a la foscor regnant

Ens ha arribat el moment de deixar de banda les velles disputes i anar directament al moll de l'os del problema de les nostres relacions amb Europa. Els posicionaments defensats en els darrers anys han canviat —uns de manera categòrica i altres no tant— com a conseqüència de les pròpies modificacions d'Europa. Si tots estem d'acord que Andorra ha de trobar el seu lloc internacional, tots hauríem de treballar per trobar el consens necessari per veure com i de quina manera ho ha de fer. En la llarga llista de conferències, actes magistrals en matèria política i econòmica, discussions sobre fiscalitat i llibres sobre tots aquests i molts altres temes, tenim ja la base necessària per saber triar el millor i sobretot encertar el que és possible i oblidar el que ja no és factible. Certament, es parla molt d'Europa i molt poc d'Andorra i les seves singularitats. Però aques-

ta realitat ja fa molts anys que està ultrapassada. La configuració d'Europa ha variat de tal manera que els posicionaments són diferents i ho seran encara més. Podem defensar allò que és just i resulta inamovible. És inútil, en canvi, voler legitimar el que ja ningú accepta. Hem de saber perdre allò que és indefensable perquè existeix una política comuna

EL CAMÍ CAP A LA INTEGRACIÓ EUROPEA NO ES POT DEMORAR MÉS

en tots els països que cada vegada apropa més els divergents en la feina en comú.

La integració s'ha de fer no únicament en tema de mercat, sinó i sobretot en tema de fiscalitat. Totes les fórmules són bones fins que deixen de ser-ho. La geografia política és diferent de la de fa uns

anys i en aquests moments les reaccions de San Marino, Liechtenstein o Suïssa han variat de manera substancial. No acceptar aquesta realitat és tenir una bena davant els ulls que impedeix ser conscients de la realitat que ens envolta.

Els posicionaments de **Sarkozy** i d'altres dirigents en matèria de fiscalitat ens han de fer ser realistes. S'ha de poder negociar en els límits prudents i previsibles, no més, perquè el fracàs pot ser el resultat. En aquests moments, el que menys importa és qui tenia raó en el seu moment. Omplir-nos de totes les raons per tirar endavant una solució de futur per al país ens obligarà a moltes renúncies, però ens pot proporcionar no ser tan diferents com volem ser, perquè la singularitat ens aboca a una realitat fictícia. Es tracta de buscar el millor per al país, que som tots, adaptant les necessitats a les realitats.

Si fem un balanç de les darreres manifestacions o treballs i informes, es veu clarament que la integració és d'obligat sentit comú, i que com abans ens posem en marxa, millor per a tothom i abans sortirem d'una foscor que cada dia és més preocupant.